Benke László

Egy-két sóhaj

Szégyellem, hogy kétszáz forinttal elengedtelek.
Már a nyelvemen volt: holnap elviszem
utánad mindenem; pedig dehogy viszem.
Addig maradsz velem, míg rád emlékezem.

Segíts meg minket, édes Istenem!
A te időd érik a sikoltó síneken?
Érik és lassan magához szokik,
aki az öröklétben mélyen szomorkodik.

Mint fecske a dróton, hogy megint menni kell,
repülni és repülni, messze, a többivel.
Fájdalom arisztokratái, ez a sorsotok!
Azért mentek el, hogy megmaradjatok?

Bírjátok az utat, csicsergő kedvesek,
azért jöttök meg, hogy elköltözzetek?
S ki elhullik az úton, ki emlékszik arra?
Fecske vagy ember az, ki megvan halva?